

COLLOQUIUM ON AMERICAN HEBREW LITERATURE
JTS, March 26-27, 2006

CONTENTS:

- 1-10 **Background:** Alan Mintz, "Hebrew Literature in America" is Michael P. Kramer and Hana Wirth Neshet (eds.), *The Cambridge Companion to Jewish American Literature*

Session One: The Lyric Utterance

- 11-12 Israel Efros: *Inbol qatan*
13-14 H. A. Friedland: *Gez*
15-16 A. Sh. Schwartz: *Hatsevi*
17 Gavriel Preil: *Aviv beNew York*

Session Two: Hebrew, the Portable Homeland?

- 18-20 Shimon Ginsburg: *La'ivrim be'amriqah*
21-32 Avraham Regelson: *Haquqot otivotayikh*

Session Three: On American Soil

- 33-38 Hillel Bavli: *Mrs. Woods*
39-46 Ephraim Lisitzky: *Divrei mas'a mipi kohanim: yisrael bashitim*

Session Four: Prose Fiction and the American Actuality

- 47-63 Reuven Wallenrod: *'Arba'ah hadarim beWilliamsburg*
64-75 Shimon Halkin: from *'Ad mashber*

שירים

תרע"א - תרפ"ח

מאת

ישראל אפרת

הוצאת «חברים» אמריקה
והוצאת ספרים «מצפה» בע"מ תל-אביב

✓
ענבול קטן

גליך-גלן! ענבול קטן

מתרועע ושר:

הפעמון עולמי.

עולמי מה צר.

נעת כי אקלע

מקיר אלי קיר.

עת ראשי ארועץ -

גליך-גלן! נשמע שיר...

איש עובר ומאזין.

ולבו מלא גיל. -

גליך-גלן! פכה אובר

מכאובי בצליל...

גא

אברהם א. סולומון

ברוקלין

מס' 3/10/57

ת. א. פרידלנד

סונטות

תל-אביב / תרצ"ט

לֹא בְנוֹהֲרוֹעִים וּבֵין בְּרוֹחַת־הַצֶּאֱן
חֲלָפוֹ אֲבִיר־חֲלָדִי, יָמִי הַיְּרוֹקִים:
בְּזִכְרוֹנוֹת־יְלָדוּת חֲנֻכִּים, רְחוּקִים,
יִלְבִּינוּ עֲדָרִי עַל פְּנֵי מַרְעִידֵמִיּוֹן:

כִּי לֹא כְּוִירָגִיל וּכְוִירָסוֹוֶרֶת וּכְפֶרְנָסִים וְיָם,
שְׂבִילָם הַשָּׂאֵן בְּחִיק כְּרִים וְאָחוֹ הַשְׁתַּלְשֵׁל,
גְּבֻלָּתִי אֲנִי תֵדֵל: מִבֵּית־הָאֵב עַד בֵּית־הָאֵל
נְתִיב קֹצֵר נִמְשָׁךְ, עָגוֹם וּמְרוּקָם.

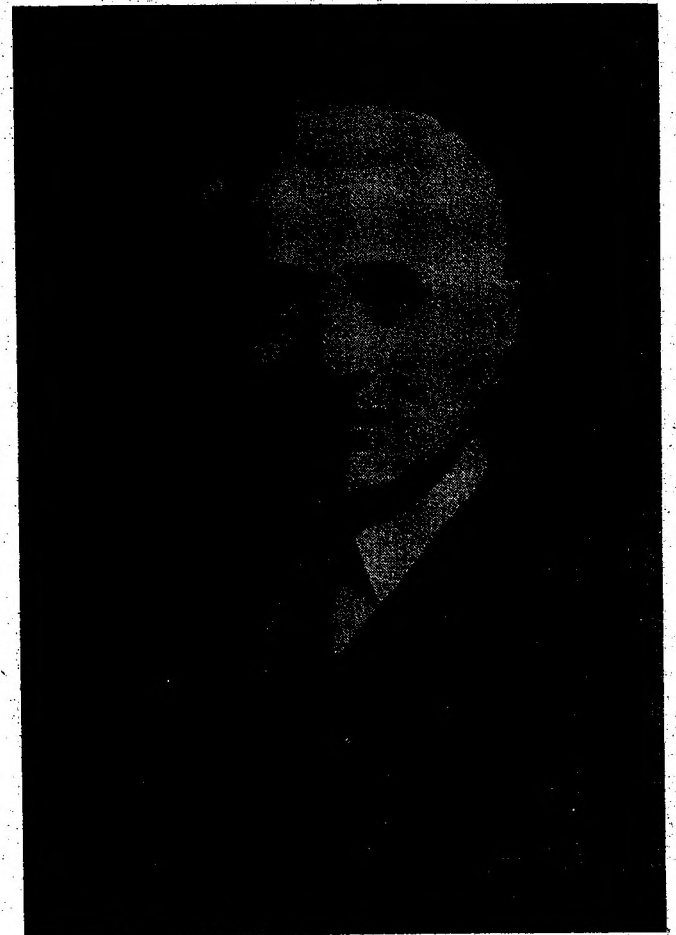
אֵךְ וְכֶרֶךְ־כָּפֶר אֶחָד גָּנוּז בְּמוֹ לְבִי:
דְּמוּת כְּבֹשׁ צֶחַ, מִן הַנֶּזֶה עַתָּה שָׁב,
תֵּרֵד וְבוֹשׁ יֵלֶךְ מִוְרִיד בְּמַעְרָמָיו.
מִדִּי וְקָרִי אוֹתוֹ, רַחֲמֵי יִקְמְרוּ בִּי;
מִדִּי וְקָרִי אוֹתוֹ, אֲזַכֵּר אֶךְ זֹאת: יֵשׁ יוֹם
וְגַם אֲנִי אֲשׁוּב גְּזוּז, תֵּרֵד, עִירָם.

א. ש. שווארץ

שירים

נ

הוצאת ספרים מ. ניומן בע"מ
תל-אביב / ירושלים תשי"ט

א. ש. שווארץ

העבדי

על שפת הבקעה. אצל חרש ירק-בטה.
הוא צמד. סוקר את הנוף וצר וגאה.
וקל. ונכון להנמק בכל שעה
ממקומו. לשוב לרעות תפשי באשר רעה...

אדמודם-הוב הנג. — בלכן אסר שקיעה
של הבה-שחר סיה נצעה את איה:
בכל עצמותיו רעד-סיים תוסס עצור. —
כרעד קופא לנגהות-סוף-הבציר:

צנארו המקשב — קשת רומה דרוכה.
וראשו-מגדל מקרין רב עם שמי המנוחה..
ולי — משיבת עולם פאשר עלי נגלה.
וציני את תפארתו הטלילה רגלה. —

בלבדי קיו מלים לו: העבדי, מממדי.
צמד. אל תירא. צביו אנכי פה לבדי.
נאני אינני רובה קשת, ולא ציד...
יצאתי רק לראות את נפלאות הסיד.

הסד את כל העולם בלו במכחולו.
המורה רשתות לבנות על משעולו...
יצאתי עם הערב נכסף לראות אותה.

[70]

הילדת-סנאים מאתרת צאת במוחה...

אך הוא. העבדי. הוא שמע רק את קול העצדה.
הוא רצה לציגים. ראה. — וברצדה
את ראשו הסב אחר. ובקלי-קלות
הנדקר אל הוצר בקפיצות עצלקלות...

תרצ"ג

[71]

אביב בניו-יורק

לא אדע מדוע:

פתע, בהתהלכי ברחובות מעלפים אדים מתפחלים והזים,
ולבי מגדל רן מעל למגדלים, דלת קטנה לציץ-גן ולילד,
חשתי בדמעה ערירית מצאה קן לה בנות-עיני,
והיה בה ממתק אביבים שהיו ואינם,
מתמתחמק-מחיד שלחלום; מתחולף, לכאורה,
ונקבע חותמו לעולם.

ואולי היו בה ממעינות הסתרים שלסבי,
ידעו יסורי אביב ושכחום מדעת;

מדמעתו של אבא, מתאבלת חרישית על חייו שיקצרו,
בטרים יראה אביבים, הופכים חרף לו...

לא אדע מדוע:

פתע, בהתהלכי ברחובות טבועי חמה, עוטה זרים מים;
רחובות הקסיפם סהר, עלה כשומר זהיר-צעד וכמה -
שחו מגדלים, וסתמא חלונות, יער חרש רבץ ליד פתח;
ולב רושם רחשיו על כל אבן, נצמד לג מככב, חרד
חדור קשת...

לא אדע מדוע:

אין זאת בי זרק השלג הממרה, בי החלו להכתב פרקי-חרפים.
על-כן בואי, הדמעה הערירית, מצאי לך קן בנות-עיני,
בואי, לחשי:

העתיד אף הוא פס ונבלע בלע הליל.

שמעון גינצבורג

שירים ופואימות

ת

הוצאת ספרים מ. ניומן בע"מ

ירושלים — תל-אביב

תש"ל

לְעֹבְרִים בְּאֶמְרִיקָה מִזְמֹר

כְּשֶׁלֶשְׁלוֹת־הָאֲוֵרוֹת הַסְּפֹרוֹת, הַבּוֹדְדוֹת־קְשׁוּרוֹת
 בְּתַחֲנַת־רֶכֶּבֶת אֶפְלוּלִית־מְשֻׁלָּגָה, מוֹרָה,
 תִּבְצֹבֵץ לִפְתַּע מִבֵּין שְׂדוֹת חֶרְפִּים
 שְׂכוּחָה אִישׁ בֵּין נִיר־יֹרֵק וּבֵין קְלִיבֶלֶגֶד -
 דְּמִיתִיכֶם, הָעֹבְרִים בְּרַחֲבֵי אֶמְרִיקָה.
 אֵין יוֹדֵעַ מִי זֶרַעְכֶם פֹּה בְּאַרְץ הַזֹּאת, זֶרַע קֹדֶשׁ,
 וּמִי אֵב אוֹבֵד וְאֵם אוֹבֵדֶת שְׂכֻחוֹכֶם
 לְבִדְכֶם פֹּה בְּלִיל חֶרֶף, כּוֹכָבִים וְשֶׁלֶג -
 אוֹלָם חַיֵּזָה הָרַחֵב כִּי מִחֵם וְשִׁמְתֶכֶם
 עֲגֻמְתּוֹ הַשְּׁמִירָה תִּפּוּג,
 וְחֻשְׁכַּת לֵילֹו תֹאזֵר, תִּמְתֵּק.
 זֵרִים לְאַחֵיכֶם, עֲצָמְכֶם וּבְשָׂרְכֶם, וְלֹא־מוֹבְנִים לִילְדֵיכֶם
 תִּנְצְרוּ בְּרִיתְכֶם קֹדֶשׁ עִם פֶּרֶץ סְמוּלִנְסְקִין,
 תִּשְׁאֹוֶה בְּחֶרֶף־נֶפֶשׁ דֶּרֶךְ אֶלְפֵי הַמּוֹלֹת־הַחַיִּים
 וּבְמִם־טִי־ת שְׁעָרֵי טְמָאָה כְּשִׁירַת־עֶדֶן תַּעֲבִירוּהָ.
 מִדֵּי תִצְעֲדוּ בְּדֶרֶךְ־חַיִּיכֶם לְתִמְכֶם
 וּמִזְמֹר תִּהְיֶה אוֹ בִּיאֵלִיק מִתְנַנֵּן בְּחִבּוּן־נֶפֶשְׁכֶם,
 יִאֲזִין לָכֶם נָהָר פּוֹטוֹמַק, מְסַפֵּי יִשְׁתָּאָה:
 כִּי רַחֵף עָלָיו צֶל מִשְׁהוֹ נָאָה, לֹאֵין עֲרוּךְ נָאָה
 וְעֻצּוֹב וְנִעְלָה,
 לוֹ אֵין דְּגֻמָּה, וְלֹא תִהְיֶה, בְּעוֹלָם.
 וַיִּהְיֶה, חֲנוּנִי יִקְי, בַּעַל בְּעֻמּוֹ
 יוֹשֵׁב בְּכֶרֶסָה וּמְסֻלָּסֵל סְלוֹסִילִים בְּמִקְטָרָה.

שנמן לדור, לעולם - והנה שוב נגנו..
 לבכם שותת דם עם אחיכם ביד קץ-המן מנדיהם
 ועינכם - מקנה דמעה עצורה,
 בה, לעולמי-עד קדוש, מרשט, אלהי,
 חלום-שמש נבואי ורח.

31. 1. 39

קשיב ברדיו, מבלבל, לנבח
 ל היטלר מברך על זבח,
 וזקל בדעתו, מהפס, להכריע הכף -
 אחד מכם לפני יקרה וחלף
 מאור שבעיניו ובענות-מצעדו,
 ופנה יוהן פתאם, מאיר פנים ומבט, כלפי מעלה
 ת עשן מקטרתו,
 מרגיש בחוש בחלוף לפניו דמות מקור-הקדומים
 מנו שנו אבותיו...

אולם אתם,
 נשי-מעשה ונסיכי-חלומות גם יחד,
 א לכם שלות יוהן.
 לא לכם הדרת קפאון השדות הקלו
 גנחת-החרף הגדולה לשרו של יער.
 ס-יום ולילה-לילה, באשר מעבדו או תנפשו,
 נחש ממאורתו תרדפקם, תשככם לאין מרפא
 גות קללת הגלות וצעקת אחיכם מקצו-העולם,
 ענכם גם ענה חלום גאלה לא-באה
 זון המשיח
 תלוי ועומד על ספה של תהום...
 ו יבוא לרגע קול משק, כקול כנפי נשר
 ורח, פצוע וגא, מעל תועפות הרי-יהודה -
 גמדתם רגע קסומים, כבני נשר רחוקים, גם אתם,
 פשכם יוצאה לאות, אות-הפלאות

אברהם רגלסון

חקיקות אותיות

שירים

הוצאת מחברות לספרות

חקוקות אותיותיך

א.

חקוקות אותיותיך בתבנית עולמי, רחמיה בלשונות!
חרצן בגו, ענבל בזוג, רחף רחשתי, הו עברית,
מפל תארי תבל-שדי ואפניהם:
את בצדק וכוכב! את בשבתי ומאדים!
את באור הגלגל, עולה עד אריה, בטרים ירח יעז!
את בירח קצוץ-לחי, גוסע על פני שור, תאומים, עקרב!
את בנוסלים סרטוטאי-אש, יוצאי גבל ויוצאי בתולה!
את בכוכבת, יפעה בודדת,
מבשרת תזמורת צפרים וחזות זריחה;
את בחמה המלאה, ובדשאים הרטבים,
משגשי בערבוביה ואיש-איש מהם אל חקת מינהו חרד:
פואה, אברש ויעזר, פרשינה ואפעון,
ושוכניהם מן הכנמיות, הנקרים, החפשיים,
משות החרגול ועדרי הפרפר,
ובולשיהם השעירים, ומזמגי-צהרים,
זו דבורה, עבה ורוה, וזו צרעה, צמרית פסים לגו צנום;
את בשיתים ואילנות, אם בדידי-כפים ואם תבורי-יערות,
דפנה הררית, צפצפה, מילה אחות-זית,
תות, אמזוג ותאשור, אלון-שני ודבדבן שחור,
וירקי המחט, ארן, תרנית ואשת, צאצאי אצטרובל --
בכל אגששף אור מתנשם,
בכל אשיגף שכל מתנוצץ.

ב.

כי מילדותי הרחפתני על פני תהוֹת־ההוֹם,
אתך לצקת, להקפיא, להדשיא, להחיות ולדובב,
אתך לפסוק "כי טוב" ולשבות שבת-יוצרים;
על ידך נארשתי באהבת אבות,
עם גפנך ירדתי מצרימה, וממצרים הסעתי;
אתך פסלתי בהר לוחות אלהים לבני-אנוש,
אתך פעמים נשעתי להוד, נשרפתי לעי, וגרשתי לקלון,
שמר בגופי לזוֹת־תורה וטל־חזון לחיות מתי לפקידה,
אתך ההנתי גשת ותקן פגם-אלה,
העדר שלום-מלכותו מבאי-ארץ, -
ותהיי לי לשון בריאה, לשון התגלות ולשון קץ-הימים.

ג.

כאוהב, מונה שבחי גברתו, ובטויו קצר מרגשו,
בן דתף-לי לארוש מעלותיך, ואם אמסכנך בתהלתִי.
הן הבולטות והשלדיות בגוף ארמו,
ואדם מן הקמטיות והבין-פרקיות,
הדם והלח והמח על תעלות-זרימותיהם -
הגע אצבעי אל פאות דקדוקיך,
ואת הלא בפסוקיך פשר-יפיך ובסגנונותיך שערות-ענף.
מה-מה מיקרות מלותיך אלקט, -
ומי ישחר סתרי תמונת אותיותיך, חשוב-צלעותיהן ואהליאבות-חלוליהן,
ומי יסק אל גבה תנועותיך, מזלות מנהיגים לאותיות,
וכמזלות ברקיע זערו לעין, גם כי עצמו במאד-מאד?

8

ומי ירגל עד חביון טעמיך,
והם נשמות לתנועות, מנגינות לפוככבים?

ד.

רציתי בגיגיך,
קלף העושה בפשטות, לוקה בחטאו וקם בצדקו,
והוא בן וכותב מה פעל אל;
נפעלך הנכנע לסבל, ונשבר, ונשאר באמונתו, וסופו - נושע;
פעלך המחזק ידים, המעשה למצוות ותסדים,
יסקלך מנגפים וימלאך טובים;
פעלך המלמד, מקשר ומעשר ביום ידבר בו, ובכרמיו ירנן וירעע;
הפעילך המשכיל והמיטיב,
אין כמוהו מנעיל יחף ומלביש ערום ומאכיל רעב,
והוא מרנין בגיגיו:
עליו מוריקים, נצניו מלבינים ומורידים, ופרותיו מאדימים;
הפעלך, משורר במוחש ובמוכח, ובו המחלט יבע;
התפעלך - מה-מאד אשתומם עליו, כי רכב ושכב בו התאחדו,
בצורו ידבק ועולמית לא ישמא, בין תמימים יתמם,
בו יבונן מקדש, ובמקראיו, נשמה,
הודפכי, הסתפלי לאתחיתך, הצטערי על ודונותיך והשתלמי בזכיות,
הן רק פעלך תשתפרי.

9

ה.

חשקתי זמניך בסוד הנה, הוזה ויהיה,
זכרונות עבר בפי אב חזן נסיונות וחכם דברי-ימים,
שופרות הוזה, מרגשות-מעשים והכרעים ביום הזה ובשעה החולפת,
ומלכיות עתיד, כי יהיו כל הלבבות אחד ומליכו עליהם אחד.
שימיני הד לצוויך הכביר,
האומר לטבע משעבד גוע! ולטבע בן-חורין הגלד! -
ברורה! לפני כל פעול, חסוי-כנפך, גלוי וידוע מי פועלו.
שבח אשבח מקורך (ושמע טוב משבח),
אותו, ואשר בו ולו, וכשעורו וכעתו, והמתחייב ממנו והנשלל ממנו,
אם פרוש מאחיו,
אם סמוך אותו סומכיו,
ואם טענו כגויי בעליו;
במקורך, מקור-החיים מפקד:
נשא, שמר, והלוח וקראת באזני ירושלים!
זרע - הלכת הלך ובכה, קציר - תלכי הלך ורנן.

ו.

התרפקתי על גורותיך:
השליש השלים עם בנותיו העתונות:
בת חיות פותחת בלחש,
בת עין קורעת שער,
ובת ההיא העזה מפיקה חפצה: גבוה, הגיה חשכיו!
בני האלף, הבקאים במקראות, מלאו פלא עד בלתי כלוא,
והם ממציאי אמצאות, מטליאי טלאים, מרפאי תחלוא וחלאה,

ובדרךכי מבטאיו ידשאו.

בני ההיא הרפה, רועי הצאן תדחיות, יהמו יבכו עד ישחו ערשותם,
יזכו ויתוו בעליה ובפדות!

יעף, יו"ד יסודה בראשו,

תחת סלמך יישן, ויצק תלומות: יצורי מרום

יורדו וישבו מראשותיו,

ופתאם כפולי-גף יתרוממו ויתנועעו.

מה קלו תכו בסב וחל!

במסלת ואז תיכונת ירצו וישבו לעיני הנם,

ועל פי אות מיד יו"ד תשוקה לשירו ויהימו,

עד שימו פעמיהם בשלבים אל-על.

אני, הצעיר באלפך, אחת אבה באלפך ובשמים אאדר:

אשר יאהבך-אמנים יאמץ ולא יאבד.

חרתי אמתך בלבי, שתי תוך אחריתי, ולא מתי.

אצא אל שוקך, שם סותרך בלי למד יקחו וכלי גרין ישאו ויתנו.

שם אראה פרנסוך מרבעי-הכתפים, מכלכלי צאצאיו -

יסלסלו בקול עת יפלפלו בגולה ויתפלספו בגוסתר,

דרדעים הם גם לפענח לשון כל הברואים:

מה מעין מבעבע, ונחל מנענע, וסירה משכשכת,

מה בכורת יומזם ומפיס-פרג ישתקשק,

מה אנקור מצפצף, וצצרצר מצרצר, וחר מהדהד, ואיש מהרהר...

שָׁפְרוּ עָלַי מִשְׁקָלֶיךָ:

יָדַע חֲפִי מַה חֲמוֹת וְחַמְדוֹת בְּךָ,

וּבְשָׂרִי - כִּי וְצָרִי, מִכְאוֹב-מַחְלוֹם וְתַעֲנוּג-תַּלְמוּד.

אַרְקָם עֲתִיקוֹת רַקְמֵי-רַקְמוֹתֶיךָ

לְמוֹ רַקִּים, רַקֵּם, מְרַקֵּם, תְּרַקֵּם וְתַרְקוּמָת.

אַחַבֵּל תַּחְבּוּלוֹת לְהִדָּק חֲבִילֶתְךָ בְּחַבֵּל-חֲבֵרוֹת:

בְּתַעֲבוּרָה שֶׁל אֲנִיָּה, אוֹפֵן, כָּנָף וְרִצּוֹן,

בְּתַחְבּוּרָה שֶׁל כְּתָב וְתִיל וְקָרִינִיָּה, וּמִשְׁלוֹחַ-רַעֲיוֹן יָשִׁיר וְעִקִּיף,

אַחַבֶּרְךָ לְמַחְבֶּרֶת: כְּנֶסֶת יַעֲלֶה, הֵיוּ חֵי, צָרוּר-דְּרוֹר.

אַקְמֶרְךָ לְקַמּוֹרֶת וְאַאֲרֶךְ לְתַאוּרָה,

אֶמְרוֹק תְּרִסֶיךָ הַמֵּאֲבָקִים עַד תְּרִסִּית יְהִירוּ,

וְשִׁבְשֻׁבוֹת-לְהִבָּה עִם שְׂבִיבֵי-אֵשׁ מִשְׁבָּכִים אוֹצִיא.

זָקַת נַחֲרִי - לְרִית מוֹצֶרְךָ מִתּוֹצֶרֶת הָאָרֶץ,

מִצָּרְכִי אוֹכְלוֹסִיָּה רוֹחֶמֶת, תַּחֲקֹת וְעִדִּים וְתַגְלִיּוֹת קַתְדֵּרָאוֹת.

כִּדְיָג דִּיגוֹתֵי מַלּוֹנִיּוֹת מִסְפָּרוֹת שׁוֹטֶפֶת בְּאַפִּיקֵי-עֵתִים בְּתֵל-אֲבִיב,

וּבְמַעֲבַדְתִּי אֶתִּיךָ מִתְכוֹתֶיךָ לְמַטְבְּעוֹת לֹא נוֹצְקוּ מַעֲלָמִים,

דְּפוּסֵי מִשְׁלֵשׁ, מִלְּבָן, מִשְׁשָׁה, עֲגֹלָה, סִגְלֹלֶת וְרוֹמְבוֹס,

אַפִּיקוֹת וְאַנְכִיּוֹת וְנִשְׁקִיּוֹת -

הֵן תִּנְיָאוֹמְטֵרִיָּה הִיצִירִתִּית שֶׁל מִרְתָּבֶיךָ!

ח.

חֲנוּתֵי נוֹסֶפֶיךָ וְחִסּוּרֶיךָ וְכָל-חֲלוּפֶיךָ, כִּי־סוּדִיּוֹת כְּשִׁמוּשֵׁיּוֹת,

אֵל כְּתַבְרוֹר לְחֶבֶר, אֵל כְּתַפְלִין לְקַרְקַפֵּל

וְאֵל כְּנֻבָּה הַמְּלֻכּוּתִית, חֲטָפָה כְּסָף-צֹלַע וְהַשִּׁיבָה וְהַב־אֵשָׁה. -

אַצְעָה בְּכַח אֵל מִזֶּרֶךְ - מִזְלִי, וְאַצְעֵד מַעֲדוֹת בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ,

אֶל־מִד בְּרַמְלֶךְ וְאַשְׁכּוּלֶךְ וְאַאֲלִיךָ אֶקְדַּחךָ וְאוֹרוֹעֶךָ,

שְׁנוֹן אֲשֶׁת־עַבֵּד לְשֶׁרְפָרְסֶךָ תַּחַת כֶּסֶף-שְׁלֵהֲבֶתְךָ (הֵן זֶה שְׁחֵרוּרִי) -

דְּרָשִׁי - וְאַתְקַפֵּל-אַתְכַּפֵּל לְפַעֲטוּטִים עִם כָּל כָּל־בֶּלֶב וְשַׁעֲלוֹל,

אַרְכֶּךָ אֲדָמִי וְצִהְבִּי לְאֲדָמָדָם וְצִהְבִּהֶב,

אוֹ אֲרַבְּרֶב חֲבֵרְבוּרוֹת לְזִמְר וְחִלְקִלְקוֹת לְרָשָׁע (יִדְחֵהוּ מִלְּאֶכּוֹ),

וְתַחַת אֶפְרִיזֶיךָ אֲתוֹעֵד עִם אֲמִיגוֹן וְיוֹסִיפוֹן, נִינִי גִרְיָן.

וַיְמָה טוֹבוֹ לִי בְּלוּעֶיךָ, כְּאַנְדָּדִים לְזָרוֹת,

קִרְנֶךָ מִגֶּשֶׁם וְאַכְזָרִי, קִרְנֻזוֹל - יִצוּר־יָם סוֹמֵר בְּזִיזוֹ,

מִגְדִּלוֹר עַל סֶלַע-אֵי, מְאוֹתָת לְסַפִּינּוֹת: 'הַזֶּה־רִנְתִּי!'

ט.

שַׁעֲשׁוּעֵי - הַפִּכִיךְ עוֹלִים בְּקִנָּה אֶחָד:

עַת קֶלְסוֹף שׁוֹנָאִיךָ, עָלָה קֶלְסוֹף מֵאֵשׁ וּמִמִּים.

אִם חֲטָאֵת, הֵן חֲטָאֵת נִפְשֶׁךָ בְּאֻזּוֹב-מִצּוֹת וּבְסַפּוֹג-הַסַּפּוֹף הַסִּתְפַּנֵּת.

אֲמִנָּה, שֶׁרָשָׁת מֵאָרֶץ, אֵף שֶׁבֶת וְהַשְׁרָשָׁת!

תִּלְכִּי מִתְהַלֵּה אֵל תְּהַלֵּה, מִבְּקִיעָה לְקַבִּיעָה;

תַּחַת אֲשֶׁר נַעֲקֶרֶת וְנִקְרַעַת,

תְּרַקְעֵי בְּעֶקֶר אָדָם וְתְרַקְעֵי בְּעֶקְרֵי הַגּוֹת!

כֶּרֶךְ אֵל בְּרִיאוֹת-יוֹעֵף, הַתַּעֲרוֹתֶיךָ עָרִים בְּצִיּוֹן, יַעֲרוֹת בִּישִׁימוֹן,

וְלֹא תִגְרִי עַר מִבְּרֶךְ: 'עֲרָה וּבִרְא'!

אֵף מִמִּגְאָלֶיךָ קֶרֶבֶךָ תִּגְאָלִי.

יִרְחֲקוּ מִמֶּךָ קְדוּשִׁים חוֹתְרֵי תַחְמִיךָ,

וְיִתְקַבְּצוּ אֵלֶיךָ קְדוּשִׁים חוֹרְתֵי חֲרוֹתְךָ!

לשון אחדות! הכל בך משרש אחד.
הזדמנות חללים וחסכון נצחים כל חלקיך.
איש אל תוך אחיו מתנהגים ומטפספים, וזה מזה מוצצים עצמה.
הווה נעלם, ההווה תארים כלולים בו, הווה גם פעלים מתפשטים מנהו.
לי כמז עברך, עמד, וכשט עתידך, יתמיד.
יקרת בעיני בשמרך כח הפעל בשם-העצם
לאהבה וליראה את השם - הלא היא תדעת אותו במעללי רגע-רגע!
והרהיבני עצמיך מתלשמים ומשתתמים ארח-פעלים
ושטפי פעליך מקרישים לקרש, קופאים נציבי מלח ועמודי שש.
רתת אאזין קריאותיך, תחריטיך באר וברך, שרקך שם,
אגותך "עוה" ותדוהך "האח" -
יפה-תאר כל תאר בך, ידבק בשם כאדמיות באנס וכחם באש,
והוא עצמו שם בקדושים ובגדולים,
ותאר-פעלך הולך כבירות ודובר צחות: כבדתי מאד ושמרתי היטב.

יא

שאפתי הגיונותיך וקשריך: אבות ותולדות, כלל ופרט,
לרבות ולמעט, עד ועד בכלל, הן מלאו ולא מהן;
צד השוה גרסתי, ולא-כל-שכן קל וחומר! -
ולבעיות דור חדש יצאתי בעקבות עקיבא
לדרוש כל אית ואית בך, ר"קוף וג'מף;
קטנה ואיך וגאונה, והיא מאחה קרועים, ומגשרת בין רחוקים,
ומעמידה נגידים, ומסיפה וגורעת; המעט לה זאת, ותהפך זמנים!
לבי ללמד, עטרת לה לרוב,

די לי אם אמר: נעתרה לי, קו-לקו בנתה אותי לחליל,
ושמתי אדון לסלמות הנגינה;
בנתי בביית, לבוא בסתרה ולהשתמש בכליה, ולשקול תכניה בד בבד;
כפי על חקך כערבתי וכאפשרותיה.
הכי נקראתי סופר - וכי לא דקתי לספר כל תג וקמט בך,
ואף-כי לקרב כל קט ונדח?
כי אראה כ"י כי יתנאה במקומו,
לא אקל בו כי אהדרנו, כי רב חילו תננו.
בנתיבותיך שאלתי: היכן? ואימתי? ומאימתי ועד אימתי?
התנתי תנאים ונמקתי נמוקים: אלמלי, ואלא-אם-כן, ואפילו כך...
עדי תיק-ואות דחיתי -
אך סוף-דבר גרסה לי נפשי:
אין אמונה כזרע! ומה-כנטע - ודאות?
התנחל! וחי אל-גמולות
אם-לא לך מדבר מתנות ישפע, ובמות ופסגות תדרוך! -
בגלי-צילך השכליים צללה, צפה, צרפה דעתי,
ובהם שחי התרסם ויתערסל.

יב

יפסית לי בזכרך ונקבך כל טבוע-טבע ויצור-יו:
שמש ורוח מזדכרים לדין ומתנקבות לרחמים;
ענו יזעף ועב תחן;
מאבנים שפלות תבני זבול סגיא.
שלחנך ערוך, וכוסך מזוגה, וכסא לקרואך מצפה -
בשני יצרי ללב-אוהבך גמשך אליך.

רגליו מאליהן אל גוף הולכות,
(מה-כי שנים יגעו נץ-רחק ממך? דלתך תמיד פתוחה לו)
זרועותיך פרושות לקבלו, עין יצוה ושפה כפונה;
עגלים ושזופים שדיך, רוגה ללן בהם.

יג.

אויתי כל שם פרטי בך, פרושו קוצף ומפוז על שטחו,
עממך והריוג וגיאיותיך, נהרותיך, עיר שלך וכפר שלך על תושביהם;
גשור, שרוג ושגוב; תובל-קן מוביל כלי-זינו ויובל מושך בקרן היובל;
דבורה ומיכל; יבשם ובשמת - תמצית-פרחים;
גנה וגפג ופיפ, ברקם באבנים טובות.
כנען, כנועת גבעות תחת שמש לופתת;
הירדן, מהיר ירד, והירקון, גדותיו מוריקות;
כרמל בכרמים טובל, תרמון מחריד בשממונו,
צלמון מצחק עם צלמי-עב;
השפע המשפפ מפפת-אל ויוצא-אל,
ההלל וההודיה הגלומים בעזיה, הדורם, הודיה ורוממתי-עזר,
התקנה המשנעת מתוך אלשיב, יבגיה וצמח;
רות ודוד לרעות ואהב - -
ידידיה, בתיק-אל ישכון למשרה נעלמה,
חיה לברכת אמהות, אברהם לאבהות-המונים,
אפרים לפיריון, יוחי לחיי המאמץ היוצר,
נעמי ושרונה ותמר
לשובע נעימות ומתנת-רגנים וקוף-קומה.
מדי צלך, לשון, והשחירי כפיך

באדמת גלעד וגליל, גרזים וגלבוץ וציון, הנגב, השפלה והחוף, -
עפר, בו חבלת וגדלת, ואליו מזכר ערגת,
גיאוגראפיה, בה שמותיך אחרתים מימות עולם,
גוף, אליו מקדשים פחותיך במרה קדומה.

יד.

נפתו לי לשדי-הצומח הגוזלים בעורקך;
קחתך שעפים מסעיפי אילנות,
לדתך זמרת הגרון מזמרת הארץ,
חתכך אמר מאמיר,
ינקך גיב-שפתים מתגובת-שדי;
חרש תחרשי מחשבותיך בחרש-צאלים
ותעשי עם שיח-בר - שיח.
עיניך מציצות עם ציץ ועם גבט מביטות.
הן כל האדם עץ-השדה בך,
ובעצתך - עץ-חיים לו, אף עץ-דעת!
גנבת בן עלי עין ואמצת אותו לבן לך.
שבטי ישרון מבין שבטים לחים ברת,
ויקשו בידך ויהיו למשות-עז.
הה, כי רודי עמי בימי אטדים,
ועדן לא באה הבטחתך: מגוע ישי חסר!

עֲדַנְתִּי הַזֶּדֶד וְהַזֶּדֶד מִזֶּלְהוּתִיךָ וּבִלְהוּתִיךָ -
 אֶסְפֵּךְ אֶל-תַּחַת דִּגְלֶךָ מֵאֲבָא הָאֲרָמִית:
 דְּנִיָּאל סוֹכֵחַ עִתִּיק-יּוֹמִין וְנָהָר דִּי-גוֹר,
 מְתִיבְתָּא בְּבִלִית מְנַהֶמֶת וְרָנָה בְּשִׁקְלָא וְטָרִיא,
 אֲוִיָּקְלָס וְיִהוֹנָתָן מִסְבִּירִים צְפוֹנִיךָ,
 בְּנֵי-הִיכְלָא כְּמַהִים אֶל בּוֹצִינִין דְּגִיזִין בְּגִזִּיא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא,
 תִּינוּק מִמְלִימַל "אָבָא" וְ"אָמָּא",
 שְׂמָה רַבָּא מִתְקַדֵּשׁ בְּדַחֲלֵי בְּפִי יְתוֹם,
 וְדוֹשׁ קְבָלָנִים בְּמִשְׁכְּנָתָא וְגִיבִינָא -
 הֵלֵא הִיא בַת-נְהָרִים, אַחֻתְךָ מִרְחֵם,
 אֲוִמָּנָת אֲגֻדְתְךָ וּמַעֲלָה עַל צִוְּאָרְךָ עַד־מְשָׁלִים.
 דִּץ אֲנִי עַל דּוֹרוֹנוֹת הַבָּאָת מִתִּיאֲטָרָאוֹת בַּת-יִנּוֹן,
 וְעַל הַשְׁתַּמְךָ בְּכִנְרֶתְךָ מִזִּי-אִיקוֹנִיָּה וּמִמֵּאֹר קַלְסֶת־רַפְּנִיָּה.
 לֹא אֶסְרִיתִיךָ מִהִסְתַּכֵּל בְּאֶסְפִּיקְלָרִיָּה הַמֵּאִירָה
 אֲשֶׁר לְמִטְרוֹנִיָּתָא אֶשֶׁת-רֹמָא.
 אִם נִגְזְרָה עֲלֶיךָ דִּירוֹת,
 לְעִילַת כָּל הָעִילוֹת תוֹדָה עַל הַנְּחֻתוֹ אוֹתְךָ בֵּיתָה סְפָרְדָּה, בַּעֲבוּר תַּשְׁעִי
 בְּכִכְרֶךָ מִטְבָּעוֹת, בְּדָקְךָ מִשְׁכָּלוֹת,
 מִגְּנוֹת וּגְלָגָלִים אֲשֶׁר לִישְׁמַעֲיָאֵלִית.
 וּבְכָל עַת הָיִיתִי בַּעֲלֵן לְקַפֵּץ עַל "מִצִּיאוֹת" בִּיהוּדִית-אֲשִׁכְנִיָּית
 (וְהֵן אֲבֻדוֹתֶיךָ מִגְּנוֹת-גֹּלְתָה),
 וּמִלֶּחֶן אֲמָחוֹת כְּשֶׁרֹת, מִרְטִיבוֹת "צִאִינָה וְרִאִינָה" בְּדַמְעוֹתֶיהֶן,
 וּמִשְׁאֲגַת לְבִיאֵי וִילָנָה וּרְשָׁה בְּקָרֵב עִם מוֹתֵעֵב-אֲשִׁמְדָּאִי,
 לְמַעַנְךָ יִנְקָתִי חִינָה וְאַחֲצָב פְּגִינִים מִתְּנוּצָצוֹת בְּשִׁבְעָה חֳזִים.

אוֹרִים וְתַמִּים אֲשֶׁר לְאִמָּה!
 הִיא כְּכּוֹכָבִים, נָהָו סְפִירָךְ וְאַחֲלָמְתְךָ,
 הִיא כְּחוֹל לְמִדְרָס, הוֹעֲמֹ אֲדָמָךְ וְלִשְׁמָךְ,
 עֲרַפְלוֹ, קִדְרוֹ, כְּהוֹ - אֵךְ לֹא כְּבוֹ!
 לְשׁוֹן-אוֹרִים!
 אוֹר הָיִית, וְתֵאִירִי בְּמֵאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים וּבְכּוֹכָבִים בְּקִדְמוֹת-הַמַּעֲשֶׂה,
 צְהֵרָת בַּתְּבָּה עַל מֵים רַבִּים,
 בַּעֲרָת בַּסֵּנָה לֵּלָא אֶכֶל, וְקִרְנָת מַעַל מִצַּח-מְחוּקָה,
 לִיהוֹשֻׁעַ חֲרִסָּת בְּגִבְעוֹן וְסִהֲרָת בְּאֵילָן,
 הַהִלָּת בְּקֹדֶשׁ בְּמִזְמוֹרִים לְדָוִד,
 בְּשִׁירָת שְׁלֹמֹה רִשְׁפָּת קִנְאוֹת - אֲזִי שְׁלֵהֲבֵת שְׁלֵהֲבֵת-יָהּ,
 עַל שְׁפָתֵי יִשְׁעֶיהָ רִצְפָּת,
 בְּסֶאֱנוֹ אֲדַמָּת חֲרוֹן-אֵף וְנִרְחַת יְשׁוּעָה,
 עַד מִרְחָקֵי דוֹרוֹת מִמְּנוֹרַת הַמַּכְכֵּבִי נִהֲרָת,
 הַבְּרָקָת בְּרִיקוֹת חֲכָמָה מִחֲמַר-אַגְדָּה, מְגִבִּישׁ-מִשְׁלַל,
 וְהַבְּהֻקָּת יְקוֹד טָמִיר בַּעַד טְלִית-הַהֲלָכָה,
 בְּשִׁחְקֵי סְפָרְדָּה עֲשֵׂת וְכִסְלָת וְכִמְתָּה,
 גַּחֲלָת בְּגִנֵּי יוֹד סְפִירוֹת וְלִמְדֵי-בֵּית נְתִיבוֹת,
 וּמֵהֶם "תִּנְיָא" וְיַמְעֲשִׂיּוֹת דְּרַבִּי נַחֲמָן הַתַּנְמוּרִי וְאַחֲחוֹ,
 פִּנְסָת בְּהַשְׁכָּלָה וּבְגֵר "הַמַּתְמִיד" הַבִּלְחָת וְהַבְּהֻקָּת -
 עַד הַפְּצִיעָךְ שֶׁחָר חֲדָשׁ עַל פְּנֵי תַנּוּר-הַהֲרִים לִירוּשָׁלַיִם - -
 וְלַעֲיִנִי הָיָה הַנֵּס:
 יִרְמוּךְ וְקִישׁוֹן כִּי הִרְחַתָּה,
 בְּמִי מָרוֹם וּבָיִים-סְדוּם כִּי הִצַּבְתָּ רִגְלִי,
 כִּי כִרְעַת עַל חוֹפֵי הַיָּם הַמַּעֲרִבִי, הוּא הַיָּם הַגְּדוֹל,

גַּחַת מִתְּכַרִּיכֶיךָ, מִחֶבֶשׁ סֶפֶר וּמִחֲנֹט קִדְשִׁים,
 גִּשְׁמַת אֹוִיר כְּחֹל וְכִלִּי דְבוּרָךְ מְלֹאוֹ מִמָּוָה,
 זִרְעַת אוֹנִיךָ לְאָרֶץ - וַיִּפְקִיעוּ פִּקְעוֹ,
 הִכּוּ שָׁרֵשׁ, הִחְסִינוּ גִזְעוֹ:
 וַתִּפְרָשׁ כַּעֲלִים מְלִים וְכֹאֲרָג צְרוּפִים,
 כִּסִּית מְלֹאכּוֹת, מִסְתָּרִים, מִדְעִים, מַעֲשֵׂי-חֶשְׁבוֹן וּמַעֲשֵׂי-חֹשֶׁב -
 אֶחָד הַזֹּרֶת מַעֲגָלִי מְקוֹם-זֶמֶן בְּמַחְתָּרֵת הַכּוֹכְבִּית,
 וְאֶחָד הַמְּסַדֵּר אוֹתִיּוֹת-דְּפוּס לְמַלִּים, פְּסוּקִים, סְעִיפִים וְחִבּוּר,
 כִּפְרָדִים לְגַפִּיפִים, גְּפִיפִים לְתֵאִים, תֵּאִים לְאֲבָרִים,
 וְאֲבָרִים לְגוֹף גּוֹשֶׁם וְהוֹגֶה;
 אֶחָד הַמְּשַׁלַּח תְּבוּת-אֲשִׁכּוּלִיּוֹת אֶל תְּבָלִים רְחוֹקִים,
 וְאֶחָד הַמְּשַׁקֶּה חֲרָרִים, אוֹ מִרְחֵץ רְגֵבִים מְלוּחִים
 עַד יִתְּנוּ עֲנָבִים שְׁחֹרוֹת, דְּלוּעֵי-חֲמָאָה, צִפְרֹן וּוְרֵד.
 חֵיית עִם תַּחֲתֵת הָעֶרְבָה,
 גֵּאִית עִם גֵּאוֹן עֲרֵי-גִנִּים,
 רֶם רֹאשׁוֹ עַל הָרֵר-הַצּוֹפִים,
 וּבְמַלְל יְלָדִים רְחֻמָּה וְרַעֲנוּת.
 לְשׁוֹן וְרַעִית! הַמְּקַפֶּלֶת פִּילוֹסוֹפִיּוֹת כְּתָרִיּוֹת בְּאַרְבַּע מְלִים,
 וְתוֹרוֹת-חַיִּים בְּשֵׁלֶשׁ!
 אֶת רֹאשִׁית תּוֹרָה, חֲלוּצָה וְעֵינִים לְמַחְשׁוֹף גִּשְׁמַת הָאֵמָה לְאוֹלְמִיָּה וְגִנּוּכִיָּה,
 הַהִכְשָׁרָה הַקְּרָקְעִית לְהִשְׁתַּתְּפוֹת בְּהַקְשָׁה, רִנָּתָהּ וּמִצּוֹתֶיהָ;
 וְאֶת אַחֲרִית תּוֹרָה, בֵּית-זִכְרוֹן וְרִקְיעַ שְׁבִיעִי:
 צִדְקַת כָּל דּוֹר וְהַטּוֹב בְּחַיָּיתוֹ, כִּי יִגְזֹוּ מֵעַל אֲדָמוֹת,
 בְּךָ הֵם גִּאֲסָפִים וְנִשְׁמָרִים עֲשֶׂר-עוֹלָמִים.

יו.
 אוֹרִיךָ לֹא אוֹרִים, תּוֹרוֹתֶיךָ לֹא תוֹרוֹת,
 בְּלִיתִי אִם בְּהִגְלוֹתָם - סִינִי מִתְּחַדֵּשׁ - לְעֵינַיִם מִשְׁתָּאוֹת לְזֹהָרָם,
 חֲיִיךָ לֹא חַיִּים בְּלִעְדֵי הֶבֶל פִּי תִינוּקוֹת - -
 אֵתָּה! עֵינַיִם טְהוֹרוֹת אֲשֶׁר לְתִינוּקוֹת עֲבָרִים דַּעְכוּ בְּיַד מְרַצְחִים,
 פִּיּוֹת-חֲחֹן הַמֵּיַעֲדִים לְצַפְצָף תְּכָרוֹתֶיךָ גִּעּוֹ בְּסִרְפוּרֵי-גְסִיסָה,
 נִחְנָקוּ הַגְּרוֹנוֹת תְּדָקִים, מִתּוֹכָם יַעֲלוּ גִּנּוּיֶיךָ;
 הִי הַגִּיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת לְמִרְקָב,
 צְבוּרִים-צְבוּרִים עַל גְּלִי-אֲשַׁפְּתוֹת וּבִשְׁחֹת-דְּרָכִים,
 אֵין שֵׁם וְאֵין צִיּוֹן. -
 אֱלִי, לְשׁוֹן עֲבָרֶיךָ,
 עַל אֲזִנִּים רַכּוֹת לֹא תִסְפּוּנָה מַעֲשֵׂי-חֲיִיךָ -
 אֲבָרָהֶם מְכִיר אֶת בּוֹרְאוֹ וְהֵלֵל עַל הַגַּן תַּחַת שְׁלֹג,
 עַל בְּנוֹת-עֵין לֹא תִתְּלַקְחָנָה גִּיל לְקִרְאָת
 רְבוּעֵי אֲשׁוּרִית, שְׁחֹרִים וּמִנְקָדִים,
 עַל אֲצָבָעוֹת רְזוּת לֹא תִתְּאֲמָצָה
 לְעַגֵּל חֲצִי הָאֶלֶף הַיְמָנִי, גַּג הַבַּיִת, חֲרָמֵשׁ הַיְמִינִי לְוַחֲזִיזוֹ,
 וְלִסְרָגֵל־יִשְׂרָאֵל יוֹזֵן,
 עַל קוֹלוֹת מִתְּקִים לֹא יִהְיֶה מוֹדָה אֲנִי,
 לֹא יִטְעִימוּ אֲרֵבַע קִשּׁוֹת בְּלִיל-הַמִּצּוֹת,
 עַל נְעָרִים-אֲבָיִם וְנַעֲרוֹת-חֲבַצְלוֹת - אִי טְהוֹרִים! - הִי לְגוּוֹל, לְקִצּוֹץ;
 וְעַל עֲצָמָךְ בָּכִי, לְשׁוֹן,
 הֵן נִתְּמַעֲטָה דְמוּתְךָ אֵת, נִפְרֵץ בְּךָ פִּרְץ,
 בְּהִקְטַם עִם גּוֹשְׁאִיךָ וּמִטְפְּחִיךָ.
 בְּנִיּוֹת הַשְּׂרוּפּוֹת, בְּשִׁלְדִים הַמְּדַרְדְּרִים -
 מְגִדְּלָאִים שֶׁל עֲתִיד, אֶחָד-הָעַמִּים שֶׁל מָחָר,

על דורשיהם יחד, -

מה חלית וענית!

בכי, שכלה, ובעוד הדמע חם על לחיך,

עשי למען אודיך-יתומיך, אלו הנותרים,

הכלים אל נחם ולחם ובגד וספר,

התחזקי, ושוכי אל עמסי-תפקידיך: קים, רפא ובנה, -

ואני אל שליחותי הקרץ:

פרט קצות יפעותיך וסתר צדקך.

יח.

מי יצלה בהר-תפארתך, ומי במשפטך יקום?

בהיר מחשבה ונקי כוונה,

אשר עלבון אדם לו עלבון, ובפרת הצלם האנושי יעלו,

אשר באפל ותרולים לנגה לפיד-חפש יצען,

וישאט מסכי-חנפים וכרסאות-שאננים,

הנאמן עם אמתו, פצעייה יפציעוהו, אשמתה תכופה כתפיו,

וברצון יביא לה זעת אף והון חזון, וביום-עברות - עסיס עורקים;

תקון ספירותיה יאו: שורש-עפר, בין בכבוד, והתפארת המזמרת בתוך;

אשר גניחת כל חי לבו תפלח - -

הן מקדם, עבריה, את פה ומגן לאדם קרוץ-אדמה,

לפני חקתך שת שרים כל בני-אנוש,

משאך ועתודך מעל כל-גוים מתוחים,

ועל כל המעשים רחמך, ובתהלותיך כל הנשמה מהללת!

לא בקלות תתני סתרי-מגדיך. ידעם רק

מי סיר ברשי - פשטות-נעם, רצופה אופירי-מוסר וחוליות-בטוי,

מי טפס ואחז ביד החזקה, רצינית ואחראית לפני אל ואדם,

מי לילה-לילה יטבול במשנה ומדרשים, וספר-הספרים - לחם-בקרן;

אשר בקע קיר ריג ויבכירת-דור דור ודורשי-לקח שבי;

אשר חייך לו לדעת במכולת-מדישים

מה קלי-שיר ונערת-אמר ודבלת-ספור - תזונה ומחיה בהם,

ופרות-ארצך בשימים בפיו, -

רק זה ישכב חיקך, סלה.

יט.

ושלשה בשנואי נפשך ותאגפים:

- מזיפי אזכרותיך עקב בצע,

ישקרו עין, ימוללו ברגל, תוף גדול יתופפו עגביבותם עליך,

והם לבם ריק מחשק כמו ריר-לשונם שלול מרעיון:

מעט גיבבות, מעט שגורות, מעט להטוטים לסמא -

על אוילות-המונים יהבם, ופחדם - רוח-תבונות כי תעבר במחנה;

- המקפאים אותך אל נסח אחד, לאמר:

השג השיא, הצב המופת, ואנחנו כבודנו החקוי!

העידותי מגורת היקום על כל פרקיה:

ים, ודרי בו: סנפיר ורגל וגחון, מקפות רועדות,

קלפות - עין דר ועין כסף, עין המרמר הנדרדר,

שרוף אדום - ספק בעל-חיים ספק צמת, -

ואלמוג משתרג, וכלגיות-ים זוללות,

יונקים אדירים - לויתנים וכלבי-מים וגמרי-מים,

סוסון צף, ונבו כסמן-השאלה, ורסיסים נעלזניים, כוכבזניים וכדוריים.

יבשה, ואשר בה מן תהולתך ותהולת ותהולתגל ותהולתגל ותהולתגל,

ותולעת-ארגמן, מתרוממת מעשה-קרס,
 שופכת עצמה, גוף חגב, אל ראשה, וכן היא נעה;
 והנטיע במקומו, ואף הוא ישלח שלוחות רום ומשה,
 ותכמות עמו לפזר רצפית,
 ובגוצה, או לליון, או חוח, או גלילית, להפיץ נרעונו;
 אור ומעופפי בו, מן יונק-הדבש הנערורי ועד הקנודור האנדיאי,
 גשריים ותרגוליים וחסידיים ואחוזניים, תכיים ותכונניים,
 צפרי ענב וצפרי גן-עדן;
 רצי רקיע - שמשות אדמים, ירקים, לבנים,
 איש-איש על יעדו ומדת להטו וגדלו, כדורים מליון,
 ומליון-מליון הירחים, ושביטיו ואלגבישיו,
 (הם הם שרפי-אש לאמתם!)
 ערבולות-אור, אבקות-אור, ופיחי-קדור,
 ממלכות-כוכבים מעבר לממלכות-כוכבים;
 מוראות תעלומות החשמל הפנים-פרדיות,
 עולמות מקיפי עולמות לגדל, עולמות ממלאי עולמות לקטן,
 דרגות על דרגות לעצם ושגב, ובין דרגה לדרגה - דרגות אין-ספור, -
 מצלי-מצלות, וכל מצלה משריצה דגית-טבעיה, וקטנונון בדיגים
 אף הוא מצלה מלאתי דגים-טבעים,
 ואין טבע דומה לתברו - -
 אם יש קצבה להדרת אליהינו?
 גם להדרת לשוננו יהו קצבה וגבול!
 - הכולאים אותך בעדן-גיר, אצילות שכחת עצבון,
 שבתיות עד-עקרה: לא נאה לבת-מלכה
 לדרך דמן והתלכלך בתפקידי-שפל...
 ואת, חיה, הן מלכותך אחות למלאכה,

הסמכת מצות הששת למצות השביעי, וששונך
 להעלות חלף אל קדשך ולהוריד קדשך אל חלף,
 למען יהיו כל פעלי-אדם דרוכים אל גצח חסדך והודך,
 למען יאסרו אוריה וניביה
 אל יעור ומימון וזבול ותשמוץ ומכון ותעוץ ושונק ושכון,
 כל הלכות קמום ושתוף, ותגה על המוקם! -
 הודעו, ותשליכי מחומותיך טלפי-רהב ואתנן-תרמית!
 משדיפי מלותיך ישדפו, משתפיך בדראונם ימקו,
 ותמיך ישבעו מדשן שכינתך.

כ.

ואני, חרש במקון, סתת חזונים ונגר דמיונות,
 סלעיה למלאכת מחצב, מנקר-מכרותיך מכשירי נגידים,
 מיכלך - משקה ומרחץ לעדרי תגיני, הצבתי דלתותי אלגמך.
 ובצעד חלונות נציצך וקנרצתך אשקיף. -
 אין לנפשי טוב מתפר וגלות ולופיה;
 בשחור-עננים פתאמי, נופל על רסידי ירק,
 בעצים מזדקפים ורוטטים לקראת שקוי-רום,
 ושם נגר בין דליות, יך צדי גבעה סלעית,
 ומיד ידאה אד מלהט עצור בסלעים;
 בקשת-אלהים קמרותים מעל חולות-חוף,
 מלחכי משברים מקדקדי-קצף,
 בעת פזר עננים והצהב שולי שקיעה;
 ובמשזרות גורלות-אדם במטרופולין של מיבות וחדיגות,
 - מחאות נגד לילה, שאיפות שנעריות,
 עקודות וברודות בחשמל. - -

בְּנֵי עַמִּי רִתְקוּנִי סוּס־דִּישׁ, עֶבֶד־מָשׁוּט,
וְלֹא נִטְרָתִי רוּם־מְלָאכֹתַי:
בַּפְעִימוֹת־לִבִּי וּנְשִׁימוֹת־רִיאַתִּי לְסִפּוֹר מַעֲשֵׂי־יָהּ.
אֲשַׁמְתִּי בְּגִלוֹת כְּפִילָה, הִישָׁרְאֵלִי מֵאַרְצוֹ וְהַמְסַפֵּר מִסְפּוּרוֹ, -
אֵיךְ תִּסְכְּרֶנָּה שְׁפָתוֹתַי הָאוֹמְרוֹת כִּי עֲזַבְתִּיךָ!
נִפְשֶׁךָ הִיֹּדְעַת, אֲשֶׁר אִם אֶהְלָתִי וְסַעַדְתִּי בְּלִשׁוֹן לֹא־אָתָּה,
צִרְתִּיךָ בְּצִלְמֶךָ וּבָה שְׁמֶךָ הַשְׁגִּבְתִּי,
וְאַרְכָּל יִצְחָאֵךְ לְמֶרְחֹק, וּבִגְבִיעִים זָרִים מְזַגְתִּי
וְאוֹן־בִּירוֹלֶךָ וּבֵר־בִּיאֲלִיקֶךָ
וּבִשְׁוֹרֹת עֲמֻדֶיךָ כִּיּוֹם מֵאֲדַמְתִּי־לְדוֹתֶךָ בְּתוֹלָה וּבַעֲוִלָה וְאִם. -
טוֹב אִם רָאִיתִי בְּאֵל־בֵּיּוֹן אוֹ קוֹלֹמִבְיָה,
וְשַׁעֲרָתִי שְׁאֵר־נִצְרִיךָ וְקָלֹט בְּאַקְלִימֶךָ,
פְּדִיתִיו לְשִׁתְּלוֹ בַּעַד־לִמְךָ.
זִכְיִנִּי וְאֲשׁוּב אֲשֶׁב תַּחַת תְּפוּח־זָהָב עִם טָף כָּלוֹ שְׁלֶךָ,
גִּדְיָאֵלִים וְרַחֲלוֹת הַיִּנְקָה,
וְאַחֲלִיךָ אִתָּם פְּלִיאוֹת־סֶפֶה, הֵם בְּאֲזֻנִּי וְאֲנִי בְּאֲזֻנֵּיהֶם.
אֶתְלַלֵּא בְּשִׁדְרוֹתֶיךָ וְרַחֲבוֹתֶיךָ, אֶתְבְּרֹג עִם בַּעֲלֶךָ, שְׁלַחֲךָ וּטְרַשֶׁיךָ,
(כִּי אַתָּה וְאַרְצֶךָ - אֶחָת).
כְּתִבְיָנִי עַל לִוְחֶךָ עִם קוֹדְחֵי בָּאֵרוֹת וּמַנִּיחֵי צִנּוּרוֹת,
עִם כָּל חוֹרֵשׁ חוֹרֵעַ וּמִנְכָּשׁ וְעוֹדֵר,
עִם מְנַפֵּץ סִלְעִים, חוֹתֶךָ יָמִים וּמִמַּחֲסֵי אֲוִיר,
עִם עוֹשֵׂי בִכְתָן וּבִצְמָר, בְּסִיד וּבְמֶלֶט, בְּבָרוֹם וּבְאֲשֻׁלָּה,
בָּעֵץ, בְּבִרְזֵל, בִּיהָלוֹם -
הַנוֹשָׂאִים תְּרוּעָתְךָ לְתַכְלֵת
וּמַגִּידִים בְּגִבּוֹלֶךָ כְּבִישִׁים אֶל תַּכְלִית־הָאָדָם בְּסַקְעִיּוֹת הַכֶּמֶס,
בְּהֵן אֱלֹהִים מִתְנַלֵּם־מִתְעַלֵּם וְעוֹלָם מִתְעַלֶּה־מִתְאַלֶּה.